

Sygn. akt I NSP 290/22

POSTANOWIENIE

Dnia 19 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Aleksander Stępkowski

w sprawie ze skargi L. G.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Poznaniu w sprawie

o sygn. II AKzw 469/22,

po rozpoznaniu bez udziału stron w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 19 września 2022 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Pismem z 11 sierpnia 2022 r. L. G. (dalej: „skarżący”) wniósł pozew
o stwierdzenie przewlekłości postępowania w sprawie o sygnaturze akt
II AKzw 469/22 prowadzonej przed Sądem Apelacyjnym w Poznaniu oraz
o zasądzenie od Skarbu Państwa na jego rzecz kwoty 20 000 zł tytułem
zadośćuczynienia. Pismo nie zawiera uzasadnienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga na przewlekłość postępowania uregulowana została w ustawie z dnia
17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy
w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez
prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz.U. 2018,
poz. 75 ze zm., dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”). Stosownie do art. 6

ust. 2 tejże ustawy, skarga powinna zawierać: (1) żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której skarga dotyczy; (2) przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie.

W dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazano, że skarga podlega rozpoznaniu, o ile spełnia wymagania formalne przewidziane w art. 6 ust. 2 pkt 2 ustawy o skardze na przewlekłość. Oznacza to, że skarżący w uzasadnieniu skargi szczegółowo wskazać musi, w czym dopatruje się nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznaniu jego sprawy, tj. w sposób precyzyjny przedstawi konkretne działania bądź zaniechania sądu rozpoznającego sprawę, które w konsekwencji doprowadziły do zwłoki (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 czerwca 2005 r., III SPP 103/05; z 21 lutego 2007 r., III SPP 5/07; z 19 stycznia 2022 r., I NSP 264/21). Wskazanie powyższych okoliczności jest niezbędne dla merytorycznej oceny skargi. Sąd musi wiedzieć, na jakim etapie postępowania doszło według strony do przewlekłości, na czym ona polegała, tzn. jakie konkretnie czynności procesowe zostały podjęte przez sąd wadliwie lub nie zostały podjęte w ogóle (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 21 lipca 2020 r., I NSP 93/20; z 1 marca 2022 r., I NSP 31/22). Bez wskazania powyższych okoliczności sąd nie jest w stanie dokonać oceny czynności sądu w oparciu o kryteria wskazane w art. 2 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 grudnia 2020 r., I NSP 162/20; z 19 stycznia 2022 r., I NSP 264/21).

W myśl art. 9 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, skargę niespełniającą tych wymagań sąd właściwy do jej rozpoznania odrzuca bez wzywania do uzupełnienia braków.

Pismo skarżącego nie zawiera uzasadnienia, co sprawia, że Sąd Najwyższy pozbawiony jest możliwości merytorycznego rozpoznania wniesionej skargi.

W świetle powyższego, Sąd Najwyższy stwierdza, że wniesiona skarga na przewlekłość nie spełnia wymogów formalnych określonych w art. 6 ust. 2 pkt 2 ustawy o skardze na przewlekłość i na podstawie art. 9 ust. 1 tejże ustawy podlega odrzuceniu.

[as]

